

4. Zarzut czwarty, dotyczący naruszenia zasady staranności i wspomagania, którego dopuszczono się w decyzji o przeniesieniu skarżącego z urzędu do DG SCIC.
5. Zarzut piąty, dotyczący zasady prawnej zarzutu niewykonania umowy oraz zasady legalności.
6. Zarzut szósty, dotyczący naruszenia art. 9 pkt 3 załącznika IX do regulaminu pracowniczego i zasady prawnej „non bis in idem”, którymi obarczone było postępowanie dyscyplinarne CMS 17/025, wszczęte wobec skarżącego.
7. Zarzut siódmy, dotyczący naruszenia art. 41 ust. 1 Karty, a konkretnie rozsądnych terminów we wspomnianym postępowaniu dyscyplinarnym.

Skarga wniesiona w dniu 1 kwietnia 2018 r. – Manéa/CdT

(Sprawa T-225/18)

(2018/C 221/37)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Camelia Manéa (Echternach, Luksemburg) (przedstawiciel: adwokat M.-A. Lucas)

Strona pozwana: Centrum Tłumaczeń dla Organów Unii Europejskiej (CdT)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji dyrektora Centrum Tłumaczeń dla Organów Unii Europejskiej z dnia 29 maja 2017 r. o nieprzedłużeniu ze skarżącą jako członkiem personelu tymczasowego, ze skutkiem od dnia 12 listopada 2015 r., umowy o pracę na czas określony, która to umowa została zatem faktycznie rozwiązana z dniem 31 stycznia 2016 r.;
- nakazanie przywrócenia skarżącej statusu członka personelu tymczasowego w CdT z dniem 1 stycznia 2019 r. lub, jeżeli okaże się to niemożliwe, zobowiązanie pozwanego do wypłacenia odszkodowania za poniesioną przez nią szkodę majątkową i zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, która wynikała w jej przypadku z utraty zatrudnienia na czas nieokreślony, a która została oszacowana na kwotę odpowiadającą wynagrodzeniu, jakie pobierałaby, gdyby pozostawała w służbie CdT przez cztery lata, pomniejszoną w razie potrzeby o wynagrodzenie lub odszkodowanie, jakie może otrzymać, oraz zobowiązanie pozwanego do wpłacenia do wspólnotowego systemu emerytalno-rentowego odpowiednich składek;
- nakazanie CdT wypłacenia jej zadośćuczynienia za krzywdę i odszkodowania za szkodę wynikające z decyzji z dnia 12 listopada 2015 r. w wysokości 11 136 EUR z tytułu doznanej krzywdy, kwotę 12 000 EUR z tytułu utraty wynagrodzenia i kwotę 9 674 EUR z tytułu kosztów zastępstwa procesowego;
- obciążenie pozwanego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia obowiązku przywrócenia sytuacji prawnej skarżącej istniejącej przed cofniętym aktem, błędów w ustaleniach faktycznych, oczywistych błędów w ocenie lub niewystarczającego uzasadnienia oraz naruszenia interesu służby, ponieważ nowa decyzja w sprawie braku ponownego zatrudnienia skarżącej na dzień 31 stycznia 2016 r. opierała się na okolicznościach, które wbrew temu, co twierdzi pozwany, nie zaistniałyby, gdyby powstała kwestia jej ponownego zatrudnienia w listopadzie 2015 r.

2. Zarzut drugi dotyczący po pierwsze, naruszenia polityki kadrowej określonej przez Zarząd, ponieważ w decyzji o niezatrudnieniu uznano, że w interesie służby leży wdrażanie polityki zastępowania członków personelu tymczasowego przez pracowników kontraktowych. Po drugie, zarzut ten dotyczy błędu w ocenie, ponieważ uznano, że zastąpienie skarżącej przez członka personelu kontraktowego było uzasadnione reorganizacją działu pomocy tłumaczeniowej, a po trzecie, błędu co do faktów, ponieważ uznano, że tak było.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia prawa, oczywistego błędu w ocenie i niedostatecznego uzasadnienia, ponieważ zdecydowano z mocą wsteczną i wyłącznie na podstawie interesu służby, aby raczej nie zatrudniać ponownie skarżącej niż wypłacić jej odszkodowanie, podczas gdy jej zdaniem przywrócenie cofniętej decyzji było niemożliwe lub szczególnie trudne. Ponadto decyzja ta nie jest konieczna do osiągnięcia celów aktu, nie stanowi pełnego zbadania okoliczności sprawy, jest sprzeczna z uzasadnionymi oczekiwaniami i pozostawia niespełniony obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przez pozostałe nieprawidłowości, którymi była obarczona pierwotna decyzja.

**Skarga wniesiona w dniu 9 kwietnia 2018 r. – Martini-Sportswear / EUIPO – Olympique de Marseille
(M)**

(Sprawa T-237/18)

(2018/C 221/38)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Martini-Sportswear GmbH (Annaberg, Austria) (przedstawiciel: adwokat W. Lang)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Olympique de Marseille SASP (Marsylia, Francja).

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Międzynarodowa rejestracja wskazująca Unię Europejską graficznego znaku towarowego M – rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską nr 1 238 066

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 29 stycznia 2018 r. w sprawie R 1755/2017-4.

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Wydziału Sprzeciwów z dnia 25 maja 2017 r.;
- uchylenie spornej decyzji i w związku z tym oddalenie sprzeciwu;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 2017/1001.
-